

Un record

Ni tan sols havia pensat que aquell home pretenia violar-me

Foto: Silvia Sala

No puc escriure els versos més tristos aquesta nit. No he perdut cap amor. Ni m'he parat a mirar els astres blaus a la llunyania. La meua ciutat és plena de fanals. Són per als covards que surten de nit i volen veure llum quan tornen a casa. Jo vaig ser un d'ells. Em refugiava als bars. Hi entrava amb els amics, bevia cerveses, parlava i tornava sola o amb algú que després no recordava.

Va ser una nit de juny. La cocteleria estava massa plena i era massa luxosa per a la meua edat. A la barra, ens donàvem cops de colze els uns als altres. Els homes, en aquell temps, encara cedien el torn a les noies. No sé si ara també ho fan, ja no soc una noia. Llavors ho era i ell se'n va adonar. Em va veure la fragilitat, la ximpleria. Em va proposar acompanyar-me a casa. Pujàvem per Arc de Triomf, però no hi havia crits ni proclames, no teníem cavall ni havíem guanyat cap batalla. Anàvem amb moto, buscant un refugi. Jo no sabia per què, no m'havia parat ni a pensar-ho. Ell ho tenia molt clar. Bé, no sé si ell: el seu cos. Buscava un lloc i vam saltar la reixa de la Plaça Tetuán.

Primer va ser un petó suau, però només va ser el primer. En el segon ja em volia arrencar la roba, ocupant espai en el meu tors com si jo m'hagués convertit en un terreny, sense cap estratègia. No vaig cridar, segur. Ni tan sols vaig tenir temps de pensar que no serviria de res. Simplement,

no em sortia la veu. No m'agradava ser-hi, amb el seu alè fètid, amb la seva respiració accelerada, amb la duresa dels seus angles. Vaig aconseguir aixecar-me. Dubto que m'atrevís a donar-li una empenta, simplement vaig aprofitar una treva, quan es va descordar els pantalons. Sí, va ser això. Vaig córrer i vaig saltar una altra vegada la reixa com si fos una atleta. Jo mateixa em vaig sorprendre de la meua força. Em notava el sexe sec, fastiguejat, aspre, al córrer pel passeig. M'havia torçat el turmell, però d'això me'n vaig adonar després. Dues cantonades més amunt, ja coixejava.

Vaig sentir un motor al meu costat. Em seguia. Em cridava. El pitjor van ser els insults. El seu odi. Jo no tenia dret a tirar-me enrere. Era una escalfabraguetes. Em vaig sentir culpable, fins i tot vaig voler justificar-me. Ni tan sols havia pensat que aquell home pretenia violar-me. Era una paraula massa lletja per permetre-me-la. Els llums del passeig em semblaven focus d'un plató per gravar-me tota aquella ferida per sempre.

Vaig arribar a casa. No tenia ascensor i vaig coixejar els cinc pisos fins arribar al pany. Vaig entrar com vaig poder i em vaig estirar a terra. Tu no hi eres. Vas arribar l'endemà i et vas adonar de seguida que un home m'havia tocat. Et vas enfadar molt amb mi, per la meua imprudència, fins i tot per la meua infidelitat. Em vas cobrir el turmell amb gel, sentint el meu dolor, assaborint-lo. A l'ambulatori em van posar la bena compressiva. Va ser l'únic consol.

Han passat trenta anys i és la primera vegada que ho explico. Pura anècdota, no té ni categoria de trauma. Fins i tot em sorprèn que ho pugui reviure amb tanta nitidesa. Em fa sentir viva, tornar a un dia en què vaig ser jove. La vida són aquests moments sentits, els que agraden i els que fan mal, s'acumulen, et conformen i un dia veus que estàs trista, però que no pots escriure versos tristos a ningú.

No saps què et fa plorar, què et desperta amb angoixa. Repasses i no hi ha cap càncer a la vista, tens feina, fins i tot un pis sense hipoteca. Et dius a tu mateixa que ets una imbècil per no aconseguir vèncer aquest estat de tristesa permanent i busques en el passat un motiu i et surt aquella nit agitada, aquell home de la moto, enterrat en el temps, oportú per socórrer-te en el teu present de merda.